

ROČNÍK 7 - ČÍSLO 19

VYŠLO V KVĚTNU 2014

VÝROČNÍ SHROMÁŽDĚNÍ 2013

Letošní výroční shromáždění se neslo v duchu oslav dvaceti let existence Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Svou přítomností nás poctil i nejvyšší představitel armády, náčelník generálního štábu, 0 genpor. Ing. Petr Pavel, MBA, nejvyšší představitelé republikových Klubů výsadkových veteránů České i Slovenské republiky kolegové Anton Múdry a Jindřich

Čtverák, jakož i představitelé, většinou předsedové, Klubů z České, ale i Slovenské republiky. Sešlost vskutku reprezentativní a pro nás velmi významná a zavazující.

Shromáždění mělo téměř standardní průběh, ze kterého ovšem „vybočoval“ projev genpor. Pavla, ve kterém velmi otevřeně hovořil o situaci v Armádě České republiky strádající nedofinancováním, o problémech spojených s novým zaměřením armády po ukončení období misí na Středním Východě, i o potřebě začít seriózně budovat alespoň nějaké zálohy pro aktivní síly.

Zpráva o činnosti klubu byla delší než obvykle, připomínali jsme si, co vše bylo za uplynulých dvacet let uděláno. A nebylo toho málo, vezmeme-li v úvahu, že nemáme „patronátní“ útvar, jako třeba v Prostějově, v Jindřichově Hradci či Liberci. Bylo to sedm knižních a obrazových publikací, poslední byla rozdávána právě na tomto shromáždění, založili jsme tradici Memoriálu zakladatelů výsadkového vojska a v posledních letech naše reprezentace získává i přední místa v různých soutěžích, byla obnovena tradice seskoků padákem a dokonce i pořádáno Mistrovství veteránů, kterého se bohužel ne všichni mohou zúčastnit, no a v neposlední řadě se dostáváme pomalu už k číslu 20 při vydávání našeho oblíbeného Padáčku.

Příkladná je i aktivita řady našich členů na veřejnosti, v rámci činnosti ČsOL a při propagaci armády a výsadkářů zvláště, nejen při slavnostních akcích.

Silným zážitkem pro naše členy byla možnost neformální diskuze s NGŠ o přestávce a na závěr shromáždění, která byla asi zajímavější, než vlastní shromáždění. S každým promluvil, nikam nespěchal a jak sám řekl, cítil se mezi námi dobře.

Podíváme-li se zpět, pak jistě můžeme uplynulých 20 let hodnotit jako roky úspěšné, kdy se nám dařilo dobře propagovat výsadkáře i armádu jako takovou a spoluvytvářet dobrý vztah mezi ozbrojenými silami a obyvatelstvem, což jistě vyjadřují i průzkumy veřejného mínění, kde armáda dlouhodobě požívá mnohem větší důvěru než parlament a vláda dohromady. Myslím ale, že i naše vnitroklubová činnost nás dosti uspokojuje, upevňuje kamarádství a soudržnost mezi výsadkáři.

TOŽ KUPŘEDU DO DALŠÍCH DVACETI LET!!!

PAVEL GAVLAS, předseda KVVV Praha

POCHOD PO STOPÁCH 22. VÝSADKOVÉ BRIGÁDY PROSTĚJOV

II.ROČNÍK 28. ČERVNA 2014

Pochod pořádá občanské sdružení Červené barety se sídlem v Prostějově v zastoupení pplk. v.v. Ing. Jindřich Starý a kpt. v.v. Mgr. Michal Mucha, oba v minulosti příslušníci VÚ 8280 Prostějov. Pochod je organizován u příležitosti oslav Dne ozbrojených sil. Rozkazem prezidenta republiky Václava Havla č. 10 ze dne 7. února 2002 byl 30. červen stanoven Dnem ozbrojených sil České republiky. Záštitu nad tímto projektem, tak jako tomu bylo i minulý rok, převzala 601. skupina speciálních sil generála Moravce dislokovaná v posádce Prostějov. Partnerem pochodu je primátor Statutárního města Prostějov Miroslav Pišťák, Klub výsadkových veteránů Prostějov a Mechanika Prostějov 97. Důvodem pořádání akce je uctění všech vojáků a také jejich velitelů, kteří prošli náročnou službou u 22. výsadkové brigády, která doznala během let, kdy byla přemístěna z posádky Prešov do posádky Prostějov mnoha změn jak v samotných názvech této opravdu výjimečné jednotky naší armády. Po zhruba 53 letech, co je tato výsadková jednotka součástí posádky Prostějov, se její název přetransformoval do finální podoby a v současné době ji známe jako 601. skupinu speciálních sil generála Moravce. Názvy jednotky se měnily, ale krycí číslo útvaru (8280) zůstávalo vždy stejné a i proto je tento vojenský útvar svým způsobem výjimečný. Příslušníci 601. skupiny speciálních sil generála Moravce jsou hrdými pokračovateli tradic 22. výsadkové brigády.

Pochod se uskuteční zčásti ve vojenském výcvikovém prostoru a v prostoru výcvikové základny Hamry, a dále v místech, která úzce souvisela s výcvikem prostějovských výsadkářů.

Pochod je organizován pro širokou veřejnost, pro bývalé příslušníky prostějovského výsadkového útvaru, pro výsadkové veterány z České a Slovenské republiky, pro příslušníky Klubů vojenské historie, příslušníky Armády České republiky a rovněž i pro útvary a složky Intergrovaného záchranného systému

Prostě pro všechny, kteří chtějí udělat něco pro své zdraví a chtějí vzdát hold všem výsadkářům, kteří se zapsali nesmazatelným písmem do podvědomí nás všech.

Snahou nás organizátorů bude pokračovat v organizování i dalších ročníků těchto pochodů, které by se jmenovaly vždy po velitelích tak, jak této elitní jednotce v chronologické posloupnosti v posádce Prostějov veleli. Už teď je těchto velitelů, kteří významným způsobem zasáhli do života svých vojáků, úctyhodných třináct.

MISTROVSTVÍ SVĚTA V PARAŠUTISMU POPRVÉ V ČR

Přerovské letiště, kde na sklonku loňského roku utichl všechn vojenský provoz, letos v létě znovu ožije – bude se tam ve dnech 25. až 31. srpna konat mistrovství světa v parašutismu, poprvé v České republice. Podle pořadatelů přijede na pět set závodníků ze čtyřiceti zemí celého světa, kteří budou bojovat o tituly ve skupinové akrobacii (RW) I v uměleckých disciplínách a světovou premiéru bude v Přerově mít i rychlostní parašutismus, který lze přirovnat k rychlostnímu lyžování. Celkem se uskuteční na čtyři tisíce seskoků. Diváci budou moci sledovat celý průběh z tribun i na velkoplošných obrazovkách. Program bude obohacen o ukázky letecké akrobacie, průlet nadzvukových letounů JAS39 Gripen, bungee jumping, tandemové seskoky aj.

Soutěžní týmy přijedou do Přerova trénovat už koncem května.

MISTROVSKÉ SKÁKÁNÍ 2014

V návaznosti na Mistrovství výsadkových veteránů ČR – soutěží v seskocích na cíl v letech 2010 a 2012 - připravujeme letos setkání paraveteránů pod názvem Mistrovské skákání. Minulá mistrovství organizoval KVVV Praha ve spolupráci s I. vojenským paraklubem Plzeň a KVV Chrudim. Věřili jsme, že založíme novou tradici, že se bývalí výsadkáři jednou za dva roky sejdou a poměří síly a zručnost v ovládání padáku. Snad značné celkové náklady bez toho, že by kluby své členy finančně podpořily podpory klubů svým členům způsobily, že se jak v roce 2010, tak v roce 2012 soutěže zúčastnilo jen po pěti tříčlenných družstvech z ČR a Slovenska. Obě Mistrovství však proběhla bez úrazů a k celkové spokojenosti všech zúčastněných – soutěžících, příznivců i rodinných příslušníků.

Ke změně došlo loni, kdy někteří představitelé klubů vyjádřili obavu, že pořádat závody na přesnost přistání není příliš bezpečné s ohledem na věk a fyzičku veteránů.

Proto jsme pro letošní setkání pod padáky - věříme, že všichni skákající přistupují k soutěžím s rozumem, vědomi si svých možností - zajistili na letišti v Jičíně (ve spolupráci s AIR Special) 2 - 3 pohodové dny (18. – 20. července) zaměřené na provedení libovolného počtu seskoků z letounu AN-2 jen tak, pro radost. K celkové pohodě jistě přispěje i to, že ubytování a domácí stravování je přímo na letišti, kde lze využít i soukromého bazénu i fit centra.

Pozvánky na akci s propozicemi byly rozeslány již v únoru, přesto se ke dni uzávěrky tohoto čísla Padáčku přihlásilo jen 12 skákajících a 9 příznivců. Někteří se možná chtějí jet podívat do Přerova na Mistrovství světa v parašutismu a absolvování obou těchto akcí je finančně náročné. Čekáme však odpovědi ještě od několika kolegů, doufáme, že jim zdravotní ani jiné obtíže nezabrání zúčastnit se. Změna názvu Mistrovství ČR na Mistrovské skákání a změna podmínek nebyly zřejmě šťastnou volbou. V současnosti skočit si pro radost umožňuje již více letišť v ČR i na Slovensku a cestovní náklady z větších dálek jsou značné. I když pro setkání kamarádů jistě platí: Není důležité zvítězit, ale zúčastnit se, zdravé soutěžení je kořením každé sportovní akce. Dáváme proto na zvážení, zda se přece jen nenavrátit k původní myšlence soutěže, třeba i s novými pravidly.

K+T ŠTRAJTOVI

KDO JE MILOŇ REZLER

Být drogistou vypadalo jako dobrá volba pro život. Když se Miloň Rezler na chemické průmyslovce nořil do tajů chemie, netušil, že ho získané znalosti odvedou z rodné Ruzyně, tehdy obce poblíž Prahy, z nějaké dobře prosperující drogerie do zcela jiného světa.

Cesta ho vedla oklikou. Česká mládež měla ke konci války zachraňvat Hitlerovu hrouťící se Říši, celý ročník 24 - narodil se 4. července toho roku 1924 - byl totálně nasazen. Z tunelů železniční trati u Tišnova, v kterých se ukrývala zbrojní výroba, se mu povedl útek a na barikádě

na Bílé Hoře v Praze oslavil konec války. Po ní samořejmě pokračoval na své vytčené cestě. Dostal odklad, aby mohl dokončit průmyslovku, a v roce 1947 narukoval do Milovic.

Moc tam nepobyl. Hned, jak slyšel, že se hledají dobrovolníci k výsadkářům, podal si žádost a neuplynulo ani moc vody, když děvčata v Zákupích se mohla přerazit, aby tomu hezkému vojáčkovi ukázala cestu do kasáren. Byl zařazen do 2. roty pěšího praporu 71 a po základním výsadkovém výcviku - je přece chemik, to je postačující kvalifikace - se stal „lapiduchem“ u velitelství roty. Dodnes opatruje potvrzení, že svůj první seskok vykonal 28.7.1947 v 10.25 hod. Chybí však informace, že seskok byl poveden jen s jedním padákem. Ještě dvakrát skákal s jedním, než po smrtelném úrazu konečně přišly záložní padáky.

Školením v nemocnici byla zahájena nová životní cesta chemika Miloně Rezlera: stal se chemickým náčelníkem Výsadkového učiliště ve Stráži pod Ralskem a profesorem chemie, náčelníkem chemické ochrany praporu, v Prešově chodil přednášet protichemickou ochranu hlavně do škol, téměř všechna cvičení absolvoval jako „lapiduch“.

Když mu onemocněla maminka, bylo to už v Prostějově, požádal o přeložení do Prahy, Byl přidělen na Vysokou školu chemickotechnologickou a později pak jako

starší důstojník vojenskovědeckého oddělení Generálního štábu organizoval protichemickou ochranu. V důchodu plukovník v.v. Ing. Miloň Rezler zůstal věrný tomu, co dělal prakticky celý život – v hotelu International organizoval civilní obranu.

Když se dnes podíváte na jeho tvář, čistou pleť skoro bez vrásek, živé oči, sotva uvěříte, že je mu letos kulatých 90 let! Přejeme kolegovi Rezlerovi, ať mu dál slouží zdraví, ať ho dál vídáme na každoročních setkáních příslušníků praporu 71 ve Starých Splavech se všemi, kdo jdou v jejich stopách. On sám s láskou v srdci snad ani jednou nechyběl.

DAGA MINKEWITZOVÁ

PRVNÍ SESKOKY

Než jsme nastoupili k brigádě, většinou jsme všichni měli něco odskákáno, Já měl pět seskoků ve Svazarmu, ale cvičili nás všechny, jako kdybychom byli úplní začátečníci. Přesto se nám předcházející zkušenosti hodily.

Všechno začalo pozemní přípravou na výsadkovém cvičišti. I když jsme byli fyzicky zdatní a z učiliště výtečně připraveni, byla to neuvěřitelná dřina, která nás tam čekala. Družstva byla rozdělena po 7 – 8 osobách a ke každému patřil jeden poddůstojník - instruktor. Seskoky z můstků byly snad největší řeholí přesto, že ten třetí, nejvyšší, jsme zpočátku nepoužívali. Nejprve nás naučili správné poloze končetin a nejen dolních. Potom začalo procvičování tak, že po každém dopadu jsme běželi 10 -15 metrů tam a zpět a zase seskakovali. To vše 8 – 10 x za sebou. Dále nás seznamovali s jednotlivými úkony na padákových houpačkách. Otočení vpravo a vlevo, prodloužení a zkrácení snosu, skluzy a řadu dalších úkonů zakončených odstrojením před dopadem do vody. Další výcvik jsme podstupovali na maketách letounu a v balonovém koši. Vrcholem byla příprava na trenažéru, kde se všechny prvky spojily jako při skutečném seskoku. Bylo to velmi náročné a ne náhodou výsadkáři říkali tomu zařízení „ptákoťrh“..Věděli proč!

Teorii a popisu činnosti na letišti byly věnovány celkem jen asi dvě nebo tři hodiny. Mnoho času jsme strávili při nauce a hlavně praktickém balení padáku. Tam se nám, kteří jsme již měli něco za sebou, získané vědomosti a dovednosti hodily. Protože platilo: „Kdo má hotovo, má volno, dokud nezabalí všichni“. S Jardou Petříkem, mým partákem, jsme byli téměř vždy první a už jsme se před hangárem opalovali.

Všechno šlo velmi rychle. První seskok z balonu jsme absolvovali 24. srpna dopoledne. Balon visel nízko nad prostějovským vojenským letištem jako veliká stříbrná bublina, upoután na lano navijáku, který byl součástí ruského nákladního automobilu ZIL. Přišli jsme z čáry strojení husím pochodem do jeho blízkosti a po čtyřech mužích na povel řídicího seskoků nastupovali do balonového koše. Na vysunuté sedačce nás již očekával pilot balonu – vysazovač. Po zakotvení karabin na ocelové lanko jsme se posadili dva a dva čelem proti sobě a začal vzestup. Nahoru to šlo poměrně pomalu. Každý přemýšlel o svých pocitech a o tom, co bude následovat. Seděl jsem u dvířek a věděl, že půjdu první.

Vysazovač otevřel ve výšce 400 metrů dvířka - a už je to tady: Připravit! A Vpřed!. Nadechl jsem se jako bych skákal do vody, vyskočil, odpočítal predepsané tři vteřiny a kontroluju vrchlík. Ale to, co vidím, jako otevřený padák moc nevypadá! Náhlý závan větru mě hodil směrem k lanu, na kterém je balon upoután, a můj vrchlík klouže po tom černém, tukem namazaném laně skoro přepůlený! Trvá to celých dlouhých několik veřin, než se vrchlík ze zajetí lana vymanil a já ve zdraví přistávám! Padák po téhle příhodě - na rozdíl ode mně - „doskáká“. Ale díky, dostal mě bezpečně na zem.

Druhý den jsme si vše vyzkoušeli z letounu An -2, který jsem znal ze Svazarmu, a nazítří jsme skákali z balonu v noci. Byl to můj první noční seskok, a proto mi zůstal v paměti jako jeden z nejkrásnějších zážitků vůbec. V temné sobotní noci zářilo pode mnou město Prostějov jako doutnající oharky ve zkomírajícím ohništi. Všude bylo ticho, jen jemně šustil vítr v lanech nade mnou. Po výskoku se padák s plesknutím otevřel. Osvítil jsem baterkou jeho naplněný vrchlík a opět prožíval nádherný pocit vítězství nad tím, co mnozí nazývají strach. Ano měl jsem strach, a potom ještě mnohokrát v životě. Ale naučil jsem se jej ovládat a bránit se pocitu ochromení, ke kterému strach mnohé lidi přivádí.

PETR ČEJKA

EXPEDICE GROSSER ARBER

Aeroklub Plzeň-Bory pod vedením zkušeného organizátora Ing. Honzy Bečky už pět let pořádá Expedici Grosser Arber, seskoky na Velký Javor (na německé straně Šumavy Grosser Arber, 1456 m). Skáčíme z šestnáctimístního skyvanu, letos nám to vyšlo přesně, dvě výsadky po 16 parašutistech vysazené Pavlem Blahoutem.

Startovalo se z klatovského letiště za překrásného slunečného odpoledne a příznivého proudění ve výšce 2500 m nad místem dopadu. Seskok byl krása nesmírná. Jako každý rok tak i letos všichni účastníci bezpečně a hladce přistáli na ještě umrzlý sníh. Myslím, že za posledních pět let tolik německých parašutistů na vrcholu Velkého Javoru ještě nepřistálo. Video a foto je na stránkách Facebook Aeroklub Plzeň-Bory. Díky všem organizátorům, pilotům a zúčastněným parašutistům, hostům i spolucestujícím za opravdu nevšední zážitek. (letos 32).

EVŽEN KŘÍŽEK

OSOBNÍ ZKUŠENOST

Při seskocích s delším zpožděním otvírání padáku, pokud skokan držel stabilní vodorovnou prsní polohu i po vytažení uvolňovače, se několikrát stalo, že se chlopně obalu sice stáhly, ale výtažný padáček zůstal přisátý, neodskočil a nesplnil svou funkci, padák neotevřel. Mám s tím svou osobní nemilou zkušenost. Přestože jsem o takových případech už tehdy slyšel a měl jsem už za sebou svou první stovku seskoků, byl jsem vlastně ještě pořád málo zkušený.

Vytáhl jsem uvolňovač, a nic se nedělo, volný pád pokračoval. Vteřiny pádily, najednou jsem je začal vnímat jako věčnost – než zapracoval pud sebezáchovy.

Rychle jsem vytáhl uvolňovač záložního padáku, který zareagoval bleskově. Bohužel záložní padák na rozdíl od hlavního nemá čechol, který otvírání zpomaluje. V té situaci jsem si ani nevzpomněl na pravidla pro tento případ a byl jsem za to potrestán.

Pás, který spojuje oba nosné popruhy záložního padáku, švihem vykonal cestu od prsou, kde byl složen, až do výšky asi 80 centimetrů nad ramena. A v cestě mu stál můj obličej, hlavně můj nos, ze kterého okamžitě začala stříkat krev. Nestačil jsem protírat oči, abych viděl, kam přistávám

Po přistání se mi nechtělo ani vstávat. Kombinéza, spodní prádlo, všechno bylo prosáklé krví. Ale když jsem si opláchl obličej, bylo jasné, že kromě šoku jsem jinou újmu neutrpěl. Jen jsem toho dne rezignoval na další seskoky.

Tuto příhodu jsem později využíval při předávání zkušeností novým adeptům s poučením, jak se jí vyhnout. Při přísátí padáčku bez ukvapování změnit jakkoliv polohu, při rychlém otvírání záložního padáku mít polohu na zádech nebo alespoň na boku. Ze "skromnosti" jsem ale zamlčel, že jsem si to vyzkoušel na vlastním těle.

JIŘÍ URBAN

SIMULÁTOR VOLNÉHO PÁDU

Ve Francii nedaleko města Lille se staví největší simulátor volného pádu, na jehož výrobě se podílí také český podnik Strojírna Litvínov.

Simulátor vysoký patnáct metrů bude umístěn ve velikém sále. Vzduch hnaný šesti motory bude proudit komorou, která má v průměru 5,2 metru, rychlostí až 280 km v hodině.

„Je to úplně stejné, jako ve vzduchu, manévrování je identické. Jediná odlišnost je ta, že nemusíte nakonec otevírat padák,“ říká zkušený parašutista a šéf projektu nazvaného Yoofly Aurélien Cabezon.

Pokud půjde všechno podle plánu, celé zařízení by mělo být hotové začátkem příštího roku. Uvítají ho především francouzští parašutisté, ale bude přístupné i široké veřejnosti.

Podle AFP/ČTK

POTLACHY

Byly doby, kdy náš klub fungoval na základě rychlého vyrozumívání. Každý člen výboru měl povinnost obvolat svých sedm, osm nebo víc členů a sdělit jim, co nemohlo počkat až na členskou schůzi. Scházeli jsme se tenkrát obvykle jednou za čtvrtletí. A to znamenalo, že mnozí ani tak nesledovali jednání schůze, jako si potřebovali popovídat s dávným kolegou.

Bylo to v roce 2002, kdy tehdejší předseda Hanák uložil členům výboru, aby předložili náměty ke zlepšení činnosti klubu.

Jedním z úkolů, které jsem navrhl, bylo zjistit, zda by byl zájem jednou měsíčně společně posedět v kavárně nebo v restauraci v centru Prahy. Ukázalo se, že zájem je, a tak se hledal vhodný podnik. Sešli jsme se na mnoha místech – v Karlíně, na Smíchově, v Dejvicích, až jsme našli vhodné místo v restauraci U parašutistů

v Resslerově ulici č. 7. Chodíme tam už řadu let každý třetí čtvrtek od 17 hodin třeba jen si „potlachat“. To urychluje vzájemný kontakt a přenos informací. Kromě „tlachání“ se řeší řada aktuálních úkolů a potřeb, termíny odjezdů na akce, vzájemné půjčování písemných materiálů a knížek, pomoc

při vyšetření zdravotním specialistou atd., předávají se pozdravy, někdy i různé žádosti kolegů, kteří se nemohou zúčastnit, a mnoho jiného.

Poslední potlach roku, ten prosincový, se v posledních letech podstatně změnil. Zásahu na tom má nejen myšlenkou, ale i velkou organizátorskou práci Daga Minkewitzová. Běžný potlach se změnil na „vánoční“ se svíčkami a chvojím, s dárky a dokonce i s několika zajímavými klipy s para problematikou na velké obrazovce. Posledně se zúčastnilo 40 spokojených kolegů, kteří si opakování v prosinci 2014 jistě nenechají ujít.

FRANTIŠEK ŘANDA

VČS BRATISLAVA

Bratislava je destinace, kam zástupci Klubů výsadkových veteránů jezdí na výroční schůze bratislavských kolegů, zdá se mi, asi nejraději. Ne pro krásné město, které nad chvátajícím Dunajem střeží starý hrad, spěchají rovnou do Bernolákova, které v objektu Spojené střední školy poskytuje pro konání takové akce ideální možnosti (včetně ubytování). Kromě celostátních akcí je to jistě největší a nejhezčí setkání kolegů od Prešova po Karlovy Vary.

Letos 8. března jich přijelo kolem 60 (zatímco „domácích“ z Bratislavy a Trnavy bylo 50), aby si vyslechli, čím vším se mohou za uplynulý rok chlubit a co chtějí zvládnout letos. Kromě toho, že se každý měsíc setkávají na členských schůzích, mají v plánu 18 akcí! Letošní rok bude totiž výjimečný mnoha kulatými výročími a akcemi – vznik Klubu vojenských výsadkářů SR a Oblastního klubu Bratislava (20), vznik 2. čs. paradesantní brigády, Slovenské národní povstání, zahájení Dukelské operace (70), Memoriál J. Gabčíka, Pochod po stopách 22. vb atd. atd.

Jednání schůze překvapivě ozvláštnil svým vystoupením předseda malého, nicméně velmi agilního Klubu Praha-západ kolega Jaroslav Vondra. Za zásluhy o aktivitu v rámci KVV udělil zlaté, stříbrné a bronzové medaile Pravda vítězí předsedovi bratislavského klubu a dalším zasloužilým bratislavským kolegům. Ke slavnostnímu charakteru jednání přispělo také přečtení perzonálního rozkazu slovenské sekce mezinárodní organizace pro boj s kriminalitou a terorismem v Paříži ICOCRIM o povýšení Jaroslava Vondry do hodnosti plukovníka ICOCRIMU a místopředsedy téhož klubu Jiřího Hendrycha do hodnosti podplukovníka.

Po skončení jednání, jak je to v Bratislavě zvykem, se konala výtečná večeře, bohatá tombola, tanec při již osvědčené countrykapele a radost, že jsme se opět setkali a stále máme spolené zájmy. Děkujeme našim milým bratislavským kolegům a moc přejeme, aby se jim všechny plány zdařily, abychom se opět sešli a ani náhodou aby nikoho nezradilo pevné výsadkářské zdraví.

DAGA MINKEWITZOVÁ

NA VČS BANSKÁ BYSTRICA

Dne 21. února jsem se zúčastnil výroční členské shůze oblastního KVV Banská Bystrica. Účastnilo se 27 členů (ze 40) a řada hostů ze slovenských klubů i z Holešova a v mé osobě také z Prahy. Ve svém vystoupení jsem informoval o akcích KVVV Praha pro letošní rok.

V diskuzi se projednávaly letošní hlavní akce KVV SR, vznik znaku holešovského útvaru, proč jsou na Slovensku KVV a ne KVVV, historie vzniku parašutistického vojenského odznaku výsadkáře SR, osud památníku 2. čs. pdb v Krpáčové, předpokládané změny kategorií v 20. ročníku běhu J. Gabčíka atd.

V dalším předseda klubu Vladimír Kavický rozdal účastníkům publikaci 20 let KVVV Praha a abonenti (ale i další zájemci) si zakoupili 30 výtisků knihy V. Gajdoše Hrdinovia? Nie, vojenský parašutisti.

POZOR! Pro pražské kolegy je dostatečný počet výtisků této knihy připraven podle písemného seznamu zájemců. Na ty, na které se nedostane, bude kniha ke stažení na stránkách www.kvvprostejov.wgz.cz. VLADO GAJDOŠ

SPERMOPHILUS CITTELLUS

V roce 1969 se státní reprezentace připravovala na utkání s parašutisty Francie. Soutěž se konala na letišti v Karlových Varech; využili jsme tedy domácího prostředí a přijeli o několik dní dřív, abychom si oťukali zdejší počasí. Byli jsme ubytováni v chatkách na Vítkově hoře. Jeden bungalov obsadilo družstvo žen, druhý muži, třetí vedení.

Spolu s námi se kochala krásným výhledem početná kolonie sysla obecného (*Spermophilus citellus*), zvířátek z řádu hlodavců, čeledi veverkovitých - viz Brehmův Život zvířat.

Navzájem jsme vycházeli dobře. Pokud se skákalo, měli prosluněnou stráň pro sebe, jinak se snažili neplést se nám pod nohy. Naše děvčata jim nedůvěřovala, přestože nebyli agresivní a nejevili ani zájem o navázání bližších styků.

Všechny žáby pocházely z města a o nějakých syslech neměly ani páru. Hoši, vesměs vesnického původu, se tedy rozhodli zlepšit jejich znalosti přírodopisu. Jelikož sysli tuto akci bojkotovali, byli k tomu donuceni nedobrovolnou vodní lázní. Parašutista musí mít rychlé reflexy, a tak jich bylo brzy lapeno do vhodných nádob nejmíň dvacet.

Lov proběhl za naprostého ticha, děvčata, znavená dopoledními seskoky, usnula spánkem spravedlivých. Pro bývalé průzkumníky bylo hračkou zmocnit se klíče od jejich chatky, vyklopit všechny *Spermophily citelly* v dámském budoáru a zamknout zvenčí.

Během dvou minut jsme se přesvědčili, že Brehmovo dílo není možno brát vážně. Píše totiž: V zajetí jest sysel velmi milým zvířátkem. Oddá se rychle osudu a pozvolna se sprátelí se svým pánem. Každému, kdo ho chová, působí radost svou dobromyslností a přítulností.

Jenže místo plesání nad přítulnými tvorečky ozýval se z nitra stavení zoufalý jekot, bušení na dveře, rachot kácených židlí a dokonce padala slůvka, která by nikdy neměla splynout z dívčích rtů. A najednou se rozlétla všechna okna a z nich neskákali po svobodě toužící hlodavci, ale naše drsné parašutistky, dokonce v intimním prádelku. Chudáci sysli se vůbec nestačili oddat svému osudu, natož se se svými potenciálními vládkyněmi spřátelit.

Brehm upozorňuje: Někdy ovšem sysel projeví hlodavčí záludnost a řádně kousne. V tom případě museli mít všichni vzteklinu, protože kluci, původně lovci, se stali lovnou zvěří a měli co dělat, aby unikli rozzuřeným Amazonkám.

BOŘEK VEJVARA

DĚDO, POVÍDEJ...

U ohýnku sedí čtyři vnuci: Dědo, povídej! Dědovi je osmdesát šest. Dívá se do plamenů...

... dívám se na senzaci roku – bojový seskok vojáků do strahovského stadionu. Sleduju slavnostní defilé urostlých, opálených mužů v červených baretech a v bílých rukavicích. Jak rád bych byl mezi nimi! Ale je mi sedmnáct, nemám na to. Jdu na pražské výstaviště, skočím tam z věže. Skočím? Překonávám nevýslovný strach - a je to, a už si mě to získalo. V listopadu 1948 vstupuji do výcviku. Mlátějí s námi o zem. Vytrvalostní běhy. Nácvik seskoků v tělocvičnách, teorie seskoků. Pak přezkoušení legendárními partyzány Gronským a Hloškou, zdravotní prověření u vojenských leteckých doktorů, předložení reverzu rodičů a počátkem května 1949 navečer odvoz na tajemné travnaté letiště u Kumru-Hradčan. V dřevěných ubytovnách jsme „hosty“ v padákové škole výsadkového praporu 71 čs. parašutistů. Vzpomínám na jména důstojníků – Pešan, Malý, Zikmund, výsadkový průvodce Kačůr...

Po čtyřech dnech mordování na opičí dráze a aparátech a nevídaně kvalitní (bylo poválcé) L- stravě několik seskoků z chatrné věže a jdeme trochu se strachem na letiště do vily pro padáky. Dovídám se, že jeden z vojáků se na VJ 1 zabil kvůli šňůrám přes vrchlík. Ustoupit nelze. Před dakotou si mě vybírá škpt. Pešan, abych předvedl přistávací kotoul. Umím. Dostáváme gumové ochranné přilby a jde se do tmavozeleného letadla. Po schůdkách mi pomahají, zavěšuji výtažné lano a usedám na kovovou lavici. Letadlo je ve vzduchu, všichni máme takové nazelenavé obličejce, první okruh a jde první dvojka. Má to za sebou. V druhé dvojce skáče kamarádka Alena Brychová. Když ženská, tak já taky musím. Těžko se mi na výzvu zvedá, jsem ve vichru u dveří a najednou jsem venku a prudké trhnutí... a božský klid, houpání... Ze země mě velitel tlampačem kárá za roztažené nohy, blíží se zelený trávník, žuchnu a zapomínám na nacvičený kotoul doprava. Hladím zem a jsem znovu narozen. A pak další 2 seskoky, již ze 600 m a se záložním padákem. A potom kurs instruktorů tamtéž, později s disciplinami: nožní zásobník, nucené otevření záložního padáku, seskok dvacítky, seskok terenní v Kuřivodech (na kamenný hřbitov), postupně výcvik na vysazovače vedle pilota, výcvik výsadkového průvodce a jeho pomocníků u dveří, propagační seskoky po

republice, zvláštní osmiseskoková příprava v Hradčanech na seskok sokolských dvojic ze 130 m do strahovského stadionu a to s mým dlouholetým kamarádem Jirkou Urbanem. Byl jsem jmenován do sboru sedmi ústředních instruktorů, kteří organizovali po ČSSR propagační seskoky, vedli kurzy krajských činovníků a já např. s Tiborem Glaubicem i košickou základnu. Organizovali jsme hromadnou výrobu překážkových drah a jejich rozesílání. Postavili jsme i tu na Trojském ostrově v Praze a cvičili tam další adepty a v Klecanech je nechali skákat. Přejímali jsme iniciativu po armádě, ale bez ní jsme se neobešli. Nosili jsme batldresy a ústřední instruktoři tři zlaté hvězdy na červeném podkladě pod padáčkem. Na červeném baretu kulatý sokolský znak...

Vnuci sledují každé slovo: Dědo, tys byl kdysi frajer! Přehlídnu, že se musím držet zábradlí, abych sešel po schodech? MIREK MRÁČEK, 86 let

MÁME KLUBOVNU

V minulém roce jsme si připomněli, že od založení našeho Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha uplynuly už dvě desítky let. K těmto narozeninám dostal klub první vlastní klubovnu. Stalo se tak po několika letech bezdomovectví. Azyl nám poskytla AČR prostřednictvím našeho čestného člena NGŠ AČR armádního generála Petra Pavla, kterému tímto vzdáváme vřelý dík.

Výbor klubu se dlouhá léta scházel ke svým schůzím na různých veřejných místech. Po registraci klubu jako občanského sdružení rostla administrativa a také přibýval inventář, archiv, knihovna a kronika klubu, vše zatím porůznu uložené u jednotlivých členů výboru. Po nějaké době nás vzal pod ochranná křídla Svaz důstojníků a praporčíků, který měl klubovnu v Karlínských kasárnách. Takže jsme měli střechu nad hlavou a na nějakou dobu vystaráno.

Starosti nastaly, kdy armáda rozhodla kasárna prodat. Opět nás čekalo stěhování. Inventář se ale značně rozrostl a bylo nutné vyřešit nerudovskou otázku: Kam s ním. Kam jinam, než zase po členech výboru? Ale vzhledem k množství materiálu už to nebylo vůbec jednoduché. A zase nastalo dlouhé období hledání, pátrání a dotazování, kam se uchýlit. Praha je velká, ale místnost pro nás žádná. Ke konci loňského roku svitla naděje, jak uvedeno výše. Našla se místnost, opět v kasárnách, tentokrát v Ruzyni. A díky ochotným lidem se našlo i vybavení nábytkem. Klub má tedy po dvaceti letech vlastní klubovnu. Je sice trochu zruky, je s režimovým vstupem, ale už je zabydlená, malá, ale naše. Na jak dlouho? M. J.

NAJDOU SE?

Kolega Gajdoš požádal Padáček o pomoc pro kolegu Miloše Kollárika, předsedu KVV Banská Bystrica - pobočka Šumiac, který marně hledá spolubojovníky z doby základní vojenské služby u v.ú. 8280/A v Prostějově. Jde o brigádní autodílň (velitel prap. Huňka) v letech 1962-64. Spojení na kol. Kollárika je přes m.k@llarik.sk.

KLUBOVÝ HLASATEL

UDĚLENÍ VYZNAMENÁNÍ, MEDAILÍ A BLAHOPŘÁNÍ

Při příležitosti životního jubilea udělil výbor KVVV Praha

PAMĚTNÍ MEDAILI KVVV PRAHA

Quidovi QUIQUEREZOVI, nar. 1934

PAMĚTNÍ MEDAILI brig.gen. Jaroslava KLEMEŠE

Jiřímu KOŘÍZKOVI, nar. 1939

Oběma jubilantům blahopřejeme

a do dalších let přejeme pevné výsadkářské zdraví.

Medaile jim budou předány na členské schůzi v květnu 2014

MUSELI JSME SE ROZLOUČIT

s kolegou výsadkářem, členem našeho klubu plk. v.v. Vladislavem MRÁZKEM, jedním ze zakladatelů výsakového vojska a našeho klubu, který zemřel 5.května 2014 ve věku nedožitých 90 let a

s kolegou výsadkářem mjr. v.v. Ing. Milanem KŘIVÁKEM, který zemřel 2. března ve věku nedožitých 88 let. Čest jejich památce.

PŘIJĎTE, SEJDEME SE

ČLENSKÁ SCHŮZE: 18. září 2014 v 16.30 hod. v klubovně ČsOL ve 4.patře hotelu LEGIE, Náměstí I.P. Pavlova v Praze 2,;

VÝROČNÍ SHROMÁŽDĚNÍ: 6. prosince 2014 v 11.00 hod. v DAP, Vítězné náměstí v Praze 6 Dejvicích,;

SCHŮZE VÝKONNÉHO VÝBORU: 9.6., 11.8., 8.9., 13.10., 10.11., 24.11. 1.12.2014 vždy v 16.30 hod. v klubovně v kasárnách v Praze 6 - Ruzyni;

PRAVIDELNÁ SETKÁNÍ (potlach) členů klubu každý třetí čtvrtek v měsíci od 17,00 hodin v restauraci U parašutistů v Resslově ulici č. 7 v Praze 2 ve dnech 19.6., 17.7., 21.8., 16.10., 20.11, 18.12. 2014;

*

MEMORIÁL JOZEFA GABČÍKA, 20. ročník, 31. května 2014 v Žilině, SR;

ANTHROPOID: 18. června v 10.00 hod. na pietních aktech v Resslově ulici a u Památníku výsadkářů v Technické ulici Praze-Dejvicích;

POCHOD PO STOPÁCH 22. výsadkové brigády, II. ročník Pochodu pplk. Miloslava Juříčka dne 28. června v Prostějově – výcviková základna Hamry;

SETKÁNÍ PARAVETERÁNŮ: mistrovské skákání 18. – 20. července.;

20.VÝROČÍ ZALOŽENÍ CELOSLOVENSKÉHO KLUBU VÝSADKOVÝCH VETERÁNU 22. srpna v Žilině

10. ROČNÍK MEMORIÁLU zakladatelů VV a 6. ročník Š. Baniče 27.-29. srpna v Jindřichově Hradci;

III. ročník střelecké soutěže Memoriál plk. Fr. Mansfelda, 16. června v Prostějově - Vrahovicích;

DEN VETERÁNŮ: 11. listopadu v 16.00 hod. na pietním aktu u Památníku výsadkářů v Technické ulici v Praze 6 - Dejvicích;

OHLÉDNUTÍ DO NAŠÍ HISTORIE

Dnes si povíme o soumraku samostatných útvarů 22. vb.

Po velmi úspěšném vystoupení výsadkářů na spojeneckém cvičení WS VLTAVA v roce 1966 se dokonce uvažovalo o rozšíření výsadkové brigády na výsadkovou divizi. Nečekaná redukce úspěšně se rozvíjejících výsadkových a průzkumných útvarů na jeden výsadkový pluk v roce 1969 nejen překvapila všechny výsadkáře, ale mnohé vojáky z povolání osobně citelně zasáhla. V podstatě byla narušena kontinuita vývoje několika generací výsadkářů i vynaložených materiální prostředků.

Traduje se obecně rozšířený mýtus, že příčinou redukcí samostatných výsadkových a průzkumných útvarů na výsadkový pluk byla reakce na jednání výsadkářů v době vstupu vojk pěti států WS v roce 1968.

Souběh těchto událostí nelze úplně vyloučit, ale o redukcí některých armádních útvarů, včetně výsadkových, bylo rozhodnuto mnohem dříve. A to na nejvyšší úrovni. V druhé polovině šedesátých let se měnila strategická koncepce WS. A docházely členům WS hlavně síly a prostředky.

ČSLA, která vytvářela válečně prvosledový front, neměla v plánu organizaci operačních výsadků. Na to neměla dopravní letectvo, ale ani síly a prostředky k jejímu zabezpečení. Místo rozšíření brigády na výsadkovou divizi bylo již v roce 1967 rozhodnuto z ekonomických důvodů soustředit výsadkový výcvik výsadkových a průzkumných jednotek do jednoho útvaru a podřídit ho mírově velitelství ZVO. K realizaci došlo opožděně, v důsledku událostí v roce 1968, až v roce 1969 za již známých událostí. Nelze vyloučit i souběžnou potřebu uvolnit některé posádky pro rozmístění sovětských vojsk.

Nařízením MNO č.j. 002540/29-13/69 k 1.9.1969 byly

1. zrušeny:

- 22. výsadková brigáda Prostějov jako svazek
- 7. výsadkový pluk zvláštního určení Holešov
- 65. výsadkový prapor Prostějov

- 71. výsadkový prapor Prostějov
  - 72. výsadkový prapor Prostějov
  - 22. výsadkový protitankový oddíl Prostějov
2. reorganizováno velitelství 22. výsadkové brigády na velitelství 22. výsadkového pluku
3. vytvořeny
- výsadkový prapor a výsadkový prapor zvláštního určení (oba Prostějov), které byly podřízeny velitelství 22. výsadkového pluku
4. podřízeny:
- 22. výsadkový pluk velitelství Západního vojenského okruhu
  - 1. výsadková průzkumná rota velitelství 22. výsadkového pluku a redislokována z Chrudim do Prostějov
  - 4. výsadková průzkumná rota velitelství 22. výsadkového pluku a redislokována z Chrudim do Prostějov

V době vydání citovaného nařízení byla výsadková brigáda a její útvary na plných tabulkových počtech dislokovaných ve dvou kasárnách v Prostějově. V Leteckých kasárnách byla ubytována také detašovaná vrtulníková letka a letka AN-2 1. dvlp z Mošnova. Navíc výsadkáři museli opustit Jezdecká kasárna. A k tomu ještě ve stanovém táboře na letišti byl ubytován turnus záloh.

Co se dělo posléze stojí za zapsání do historie výsadkářů. Zrušit pět samostatných plně bojeschopných útvarů a jejich redislokaci do nové organizační struktury znamenalo nejen obrovský přesun osob a materiálu, ale mělo dopady i na morálku především vojáků z povolání. To vše se uskutečnilo v podmínkách armádní byrokracie a v krátkých časových lhůtách.

Značný problém představovalo dočasné ubytování redislokováných útvarů do Prostějova, když v kasárnách nebyla volná "jediná postel". Jediné řešení nabízelo ubytování vojáků v polních podmínkách ve stanovém táboře na letišti. Tento způsob ubytování je v armádě zcela obvyklý. Podceněním hygienických opatření propukla v táboře dyzentérie a následná karanténa zkomplikovala už tak složitou situaci.

Celou reorganizaci řídil štáb výsadkové brigády podle zpracovaných plánů a časového harmonogramu. Postupně byly rušeny jednotlivé útvary a začleňovány nové organizační jednotky do struktury budoucího výsadkového pluku.

Vážený problém představoval objektivně morální stav některých vojáků z povolání. Zde je potřeba objasnit, že vojáci z povolání vyhlášením rozkazu o zrušení útvarů ocitli v existenční nejistotě. Bylo jasné že značná část velitelského sboru bude nadpočetná. Morální stav každého ovlivní také starost o rodinu, ubytování mimo posádku a s tím spojené dojíždění a samozřejmě budoucí pracovní zařazení. A platí "bližší košile než kabát".

Morální stav zařazených do struktury výsadkového pluku se postupně zklidnil, ale u některých přespočetných trval řadu měsíců. Hodně důstojníků odešlo studovat

vojenské školy. Situaci komplikovala skutečnost, že někteří hlavní funkcionáři brigády, těsně před odchodem na jiné funkce mimo pluk, už jaksí “netáhli”.

22. VÝSADKOVÝ PLUK

22. výsadkový pluk byl zformován podle tabulkové struktury v nařízeném termínu. Bylo by iluzí se domnívat, že byl v té době bojeschopný. Pokračovalo přebírání velitelských funkcí, stěhování a úprava uvnitř kasáren, propouštění vojáků druhého ročníku základní služby do zálohy a nástup nováčků, reorganizace skladů a parků techniky a postupné zahájení výcviku.

Trvalo téměř rok, než se všechno sladilo a pluk opět zaujal místo na hrotu armádního meče.

Pluk byl podřízen veliteli Západního vojenského okruhu. Odborně byl řízen: výsadkový prapor SBP ZVO, průzkumný prapor ZS ZVO a také (často) ZS a VKR MNO, 1. armádní průzkumná rota byla řízena ZS 1.A a 4. průzkumná rota ZS 4.A. Schizofrenní situace nastávala při cvičeních, kdy necvičící jednotka doplňovala počty cvičící, a cvičilo se prakticky nepřetržitě.

Organizace 22. výsadkového pluku byla od 1.9.1969 následující:

- velitelství a štáb
- velitelská rota (automobilní družstvo, průzkumná četa, ženijní četa, družstvo radiačního a chemického průzkumu, četa výsadkového zabezpečení)
- spojovací rota (dvě spojovací čety)
- technická opravna
- rota týlového zabezpečení (automobilní četa, hospodářské družstvo, sklady a obvaziště)
- padákový výsadkový prapor který měl 172 osob, velitelství a štáb, dvě padákové roty, v každé 3 čety o 2 družstvech po 8 osobách (velitel, kulometčík, pomocník kulometčíka, pancéřovník, pomocník pancéřovníka, 3 samopalníci), protitanková baterie (2 čety Bzk-82, 2 čety PTRS Maljutka, trenážer a KZS), četou týlového a technického zabezpečení, obvaziště
- padákový výsadkový prapor (mírově rámcový školní) měl v organizaci 27 osob + žáci ŠDZ a PŠ, velitelství a štáb, školní padákovou rotu (padáková četa ŠDZ, padáková četa PŠ, radiová četa PŠ) a padákovou rotu pro výcvik záloh
- padákový prapor zvláštního určení (válečně samostatný) měl 310 osob, velitelství a štáb, dvě roty hloubkového průzkumu, v každé 4 skupiny o 10 osobách (velitel, velitel radiostanice, radista, 3 starší průzkumníci, 3 průzkumníci, průzkumník-pancéřovník), dvě roty hloubkového průzkumu, v každé 8 skupin o 5 osobách (velitel, radista, starší průzkumník, průzkumník, průzkumník-radista), rotu hloubkového průzkumu VKR, v rotě 4 skupiny o 7 osobách (velitel, radista, 2 starší průzkumníci, 2 průzkumníci, průzkumník-pancéřovník), spojovací uzel (dvě spojovací čety a kontrolní středisko) a četou týlového a technického zabezpečení
- dvě (armádní) výsadkové průzkumné roty zvláštního určení (válečně samostatné), v každé bylo 147 osob, velitelství, čtyři skupiny hloubkového

průzkumu, v každé 10 osob (velitel, velitel radiostanice, radista, 3 starší průzkumníci, 3 průzkumníci, průzkumník-pancéřovník), deset skupin hloubkového průzkumu, v každé 5 osob (velitel, velitel radiostanice, radista, starší průzkumník, průzkumník), spojovací uzel, četvrtý týlového zabezpečení Celkově se u pluku předpokládalo zařadit 1039 osob (z toho 211 vojáků z povolání), jejichž výzbroj mělo tvořit 63 pistolí vz. 52, 612 samopalů vz. 58 V, 36 samopalů vz. 58 Pi, 24 kulometů vz. 59, 38 pancéřovek RPG-7, 6 bezzákluzových kanonů vz. 59 a 6 PTRS Maljutka. Skutečné počty pluku v říjnu 1970 činily 1247 osob (včetně 94 žáků ŠDZ),

Výsadkový pluk (o dvou padákových praporech) měl být používán k plnění úkolů do hloubky 50 km a více k ovládnutí a zničení velitelských stanovišť i spojovacích uzlů protivníka, narušení činnosti jeho týlu a pod.

Frontový padákový prapor zvláštního určení byl určen k provádění průzkumu 40 až 60 cílů v hloubce od 300 do 500 km i více v sestavě vojsk protivníka. Doba přípravy skupin hloubkového průzkumu stálé bojové pohotovosti k plnění úkolů byla 2 hodiny, u ostatních 8 až 12 hodin.

Armádní výsadková průzkumná rota zvláštního určení měla provádět průzkum do hloubky 100 až 300 km s možností sledovat 18 až 22 cílů.

V roce 1969, po reorganizaci, velel 22. výsadkovému pluku plk. František MANSFELD. Po roce dochází ke změně a velení pluku převzal pplk. Ing. Miloslav JUŘÍČEK. Od roku 1972 velel útvaru mjr. Ing. Čestmír HRBEK, v roce 1974 pplk. Ing. Jindřich STARÝ.

V roce 1976 byl zrušen v sestavě 22. výsadkového pluku klasický výsadkový prapor. U pluku zůstal výsadkový průzkumný prapor a dvě výsadkové průzkumné roty. V roce 1980 přešel velení pluku pplk. Ing. František STAVNÝ a v roce 1984 pplk. Ing. Jiří HUDSKÝ. V roce 1987 je útvar reorganizován na 22. výsadkovou brigádu SU.

Od r. 1991 velí 6. skupině pplk. Ing. Luděk SKÁCEL. Od roku 1995 velí 6. sp. br. GŠ AČR pplk. Ing. Jaroslav ARNOŠT, v roce 1997 ho střídá pplk. Ing. Petr PAVEL, současný NGŠ AČR, a od r. 1999 velí pplk. Ing. Josef TROJAN.

Od roku 2002 je VÚ 8280 přejmenován na 601. skss Vojenské zpravodajské služby Vojenského zpravodajství MO a velí mu postupně od r. 2002 plk.gšt. Ing. Ondřej PÁLENÍK, od r. 2006 plk. Ing. Milan KOVANDA a po něm od r. 2010 plukovník Ing. Karel ŘEHKA který tuto funkci zastává dosud.

PADÁČEK – Občasník Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Vychází 3x ročně (ke každé členské schůzi). Rediguje Daga Minkewitzová Technické zpracování Miloslav Juříček. Uveřejněn na webové stránce KVV Prostějov www.kvvprostejov.wgz.cz v sekci KVVV Praha. Číslo 20 vyjde v září 1914.